

[K. Hølvæg Petersen.]

her, savner genklang og forståelse ude over landet trods den mening og de hensigter, der herfra er lagt ind i lovgivningsarbejdet.

Det er store ting, der står på dagsordenen. Det har faktisk noget at gøre med sikringen af folkestyret. Derfor må udvalget arbejde videre, og man må prøve på at trænge dybere ind i nogle af de sammenhænge, som vi her er placeret midt i.

Per Dich: Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg gerne vil tale om nogle ting, som ikke direkte eller kun sporadisk er behandlet i betænkningen. Det skal ikke opfattes som en kritik; nogle af problemerne har vel ikke direkte været på dagsordenen i udvalget. Men jeg mener, det er problemer, som trænger til at blive løst i forbindelse med folketingets forretningsgang og folketingets forretningsorden.

Et af de problemer, som vi mere eller mindre har diskuteret før, og som i hvert tilfælde i ét af folketingets udvalg, udvalget til valgs prøvelse, har været diskuteret meget intenst, er dette udvalgs arbejdsform og dets kompetence. Jeg mener, at der på en lang række områder er så store uklarheder og problemer omkring dette udvalg, at det på ubehagelig vis både for udvalgets medlemmer og for tinget som helhed, og måske især for de medlemmer af tinget, hvis sager måtte blive behandlet af udvalget, har medført afgørende forsinkelser af arbejdet. Det finder jeg er en meget uheldig ting, så meget mere som disse ofte langtrukne forhandlinger, der er ført i udvalget til valgs prøvelse, har givet nogen i befolkningen og i hvert tilfælde en del af pressen det indtryk, at udvalget ligesom har forsøgt på at sidde og lave studehandlar.

Jeg finder, at mine erfaringer fra dette udvalg helt klart viser, at det ikke er tilfældet. Jeg mener, at de sager, der er blevet behandlet i dette udvalg, er blevet behandlet meget samvittighedsfuldt og med stor ansvarsfølelse af udvalgets medlemmer, men ikke desto mindre er det altså efter min mening uheldigt, at uklarhederne omkring dette udvalg gør, at man udenfor kunne få et sådant indtryk.

Et særlig problem i forbindelse med dette udvalgs arbejde er spørgsmålet om, i hvor vidt omfang det er udvalget eller tinget, der

skal træffe den endelige afgørelse i disse sager. Som det er nu, er det sådan, at udvalget i sager, hvor man ikke mener den begåede forseelse bør medføre tab af valgbarhed, kan afgive en beretning uden indstilling, og det betyder, at sagen, principielt i hvert fald, ikke behøver at blive behandlet af det samlede ting. Samtidig er det formelt tinget, der træffer afgørelsen. Det skal indrømmes, at selv om udvalget afgiver en beretning uden indstilling, kan ethvert medlem af tinget rejse sagen i salen, men jeg mindes ikke, at det er sket. I alle tilfælde er det stadig væk tinget, som formelt træffer afgørelsen ved stiltiende at godkende udvalgets beretning. Det finder jeg er en meget, meget uheldig situation.

Da udvalget til valgs prøvelse sidst aflagde en beretning i anledning af 4 konkrete sager, skrev jeg i beretningen en mindretalsudtalelse, hvori det hedder, at det er min principielle indstilling, at vælgernes afgørelse burde være det eneste bestemmende, men så længe de nuværende regler eksisterer, bør alle spørgsmål om strafs betydning for valgbarhed sættes til afstemning i selve tinget, der ifølge grundloven er den eneste instans, der kan træffe den egentlige afgørelse i disse sager.

Det spørgsmål, jeg altså beder udvalget for forretningsordenen om at beskæftige sig med, er spørgsmålet, om man kan sikre, at sager, som behandles i udvalget til valgs prøvelse, for en hvilken som helst sags vedkommende kommer til afstemning i salen. Jeg synes, det er rimeligt, at det sker, fordi man derved ligesom er med til at skabe en tryghed i befolkningen om, at i disse sager sker der ikke noget bag lukkede døre. Og jeg synes i alle tilfælde, at det må være et minimumskrav i en situation, hvor man uden at spørge vælgerne omstøder deres afgørelse, oven i købet på så usikre præmisser som det besynderlige begreb, der hedder almindeligt omdømme, og som ligger til grund for udvalgets og tingets bedømmelse. En anden sag, jeg mener det ville være godt om udvalget for forretningsordenen beskæftigede sig med, var det helt konkrete spørgsmål, som jeg rejste i sidste uge under tingets markedsdebat, spørgsmålet om, hvorledes man sikrer, at de medlemmer af tinget, som af tinget udpeges til at udføre arbejde i andre internationale organisationer, i dette tilfælde